

רבי אבהו ואור הענוה

ספור מהתלמוד על תורה, שמחה ואהבת השם

בְּעִיר קִיסְרִין הַגְּדוֹלָה
גַּר חָכָם עָצוּם – רַבִּי אֲבָהוּ.

הוא הִיָּה מְכֻבָּד וְעָשִׂיר
מֵאֲדָּה. אֲבָל מָה שְּׁמוּח
אֲבָל מָה שְּׁשִׂיח אוֹתוֹ
בְּאַמֶּת הִיָּה לְלַמֵּד תּוֹרָה!

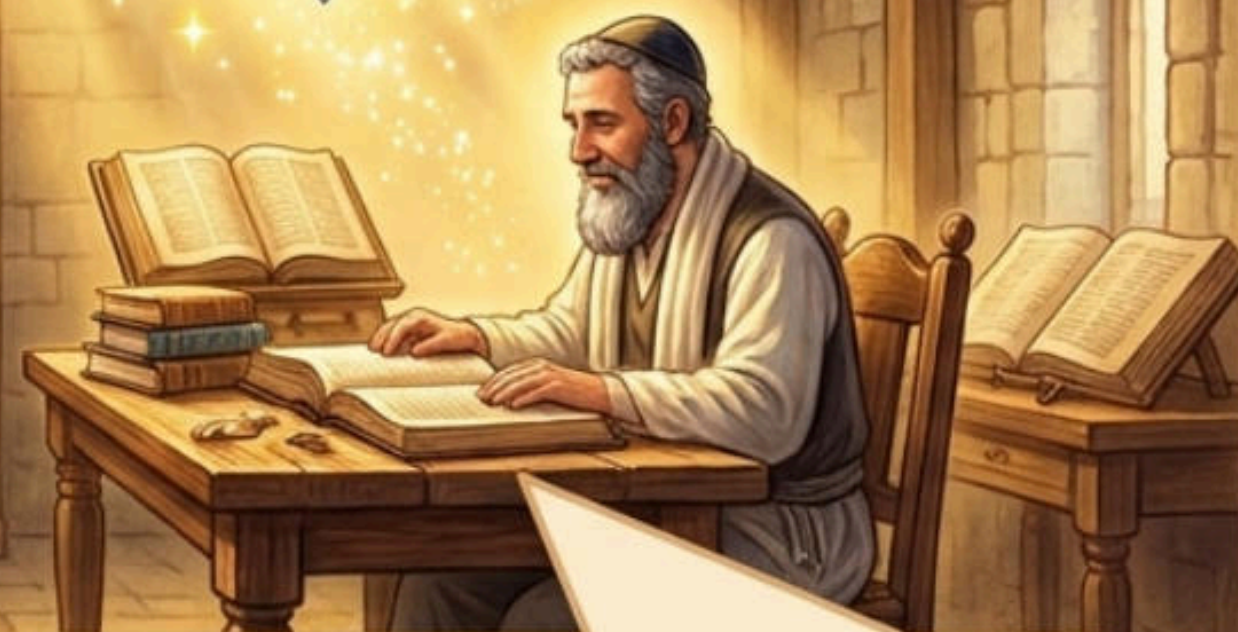
חֲכָמַת אָדָם
תֵּאִיר פָּנָיו

פלא מיוחד: כְּשֶׁלֶמֶד דְּבָרִים חֲדָשִׁים
בְּתוֹרַת ה', פָּנָיו מִמָּשׁ הֵאִירוּ כִּשְׁמֶשׁ!

יום אחד, הגיע לעיר אורח חשוב: רבי חיא.
שני הרבנים העבירו שעור תורה באותו הזמן!

חדר א': הלכה
(חוקים, עמוקים וקשים)

חדר ב': אגדה
(ספורים, משלים ומדרשים מתוקים)

אָנְשֵׁי הָעִיר הָיוּ עֵיפִים
מִהַעֲבֹדָה בַּשָּׂדֶה. קָנְשָׁה הָיָה
לָהֶם לְהַבִּין הַלְכוֹת כּוֹת
מִסְפָּכוֹת...

לֹאט לֹאט...
בַּשָּׂקט בַּשָּׂקט
(שָׂרֵק... שָׂרֵק...)

הֵם קָמוּ וְעָבְרוּ
לַחֲדָר שֶׁל רַבִּי חֵיָא
כְּדִי לִשְׁמָע סְפֹרִים!

רב העיר הגדול נשאר כמעט לבד!
כל הקהל עזב אותו לטובת האורח.

איך אדם רגיל היה מרגיש
מרגיש במצב כזה?

(האם הוא היה כועס? נעלב? מקנא באורח?)

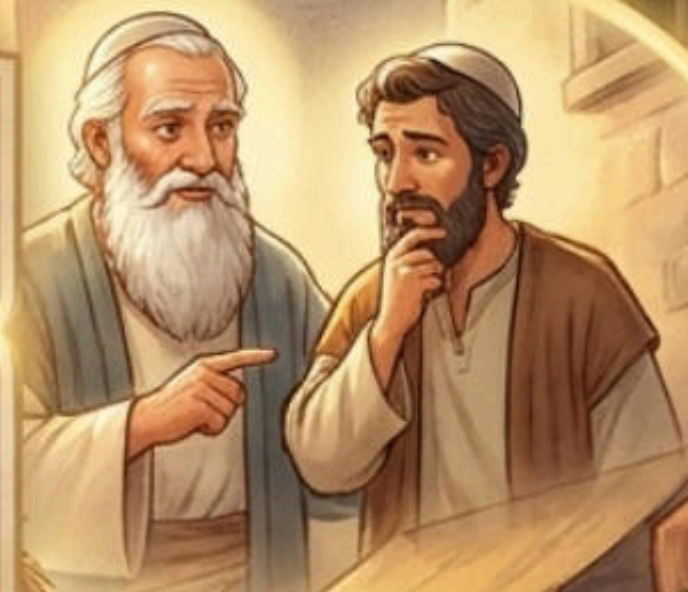

כְּשֶׁהֲשֵׁעוֹר נִגְמָר, רַבִּי חִיָּא קָבַל
חֲלִישוֹת הַדַּעַת (הָיָה עָצוּב וּמְבִיט).
אוֹי וְאַבּוֹ! פָּגַעְתִּי בְּכְבוֹדוֹ שֶׁל
מָאֲרָחִי, רַבִּי אֲבָהוּ! הוּא בָּטַח כּוֹעֵס
עָלַי שֶׁגִּנַּבְתִּי לוֹ אֶת הַתְּלִמִּידִים...

אַבֵּל רַבִּי אָבֵהוּ לֹא כָעַס בְּכָלֵל!
פָּנָיו הֵאִירוּ מִשְׁמָחָה.
”אָחִי הַיָּקָר, מִדּוּעַ אַתָּה עָצוּב?”
אֵין בְּלִבִּי טֶפֶת קִנְיָאָה! אֲנִי רַק
שֹׂמֵחַ שְׁלִמְדָתְךָ תוֹרָה לְכָל כּוֹדֵ
הַרְבֵּה אֲנָשִׁים.

כדי לנחם את חברו ולהסביר לו,
ספר רבי אבהו משל מרתק.
דמין שני סוחרים שמגיעים לשוק
ופותחים דוכנים זה מול זה...

מוכר מרגליות

סוחר א': מוכר מרגליות!
יהלומים נדירים ויקרים
ששונים מליונים.

מוכר סדקית (צעצועים)

סוחר ב': מוכר צעצועים!
דברים זולים, יפים ומשעשעים
בכמה שקלים.

מוכר מרגליות

מוכר סדקית (צעצועים)

רבי אבהו שאל:
היומון העם יקפצו?

בודאי שעל הצעצועים!
הם מושכים את העין
וקל לקנות אותם.

אבל מי קונה מרגליות?
רק אותם יחידים שמבינים
ביהלומים של מלך!

אָחִי! חֵידָה רַבִּי אָבֵהוּ.
הַתּוֹרָה כָּלָה הִיא קְדוּשָׁה וְאַהוּבָה עַל ה'!

הַלָּכָה הִיא הַמְרָגְלִיּוֹת.
קִשָּׁה לְהַבִּין אוֹתָהּ, וְלִכֹּן רַק תִּלְמִידֵי
חֲכָמִים נִשְׁאַרוּ אִתִּי.

הָאֲגָדָה שְׁלָךְ הִיא מְתוּקָה כְּצַעְצוּעִים.
אַתָּה זָכִיתָ אֶת הַמּוֹן הָעַם לְהִתְקַרֵּב לָהּ!
זוֹ שְׂמִיחָה עֲצוּמָה וְאֵין כָּאֵן שׁוֹם עַלבוֹן!

רַבִּי אֲבָהוּ לֹא רַק דִּבֵּר,
הוּא גַם עָשָׂה!

כְּדִי שְׂכַלְם יֵרְאוּ כִּמָּה הוּא אוֹהֵב
אֶת רַבִּי חִיָּא,
הוּא עָשָׂה מַעֲשֵׂה מִפְּלֵא:

הוּא עֲזַב אֶת עֲבוֹדָתוֹ הַחֲשׂוּבָה,

וְלָוָה אֶת רַבִּי חִיָּא בְּרַחוּבוֹת
בְּעֶצְמוֹ הָלוֹךְ וְשׁוֹב!

הוּא בָטַל אֶת כְּבוֹדוֹ הָאִישִׁי
לְמַעַן כְּבוֹד תְּחִירוֹ.

הַעֲנֵה שֶׁל רַבִּי אֲבָהוּ מְלַמֶּדֶת אוֹתָנוּ שְׁעוֹר לַחַיִּים: מה קורה כשחבר שלך מקבל ציון טוב או זוכה בפרס?

אדם רגיל:
מרגיש קנאה וכעס בבטן.

אדם ענו (כמו רבי אבהו):
מלא באהבת ה'. הוא
שמח באמת בהצלחת
החבר, ממש כאלו זה
היה הוא עצמו!

עֲכָשׂוּ אֲנַחְנוּ מְבִינִים לָמָּה
פָּנִיו שֶׁל רַבִּי אֲבָהוּ
הָאִירוּ מִמָּשׁ!

כְּשֶׁהֵלֵב נָקִי לְגַמְרֵי מִקְנֵאָה...
וּכְשֶׁאָדָם אוֹהֵב אֶת ה' וְאֶת
חֲבֵרָיו מִכָּל הֵלֵב בְּאַמֶּת...
הָאֹר שֶׁל הַנְּשָׁמָה פּוֹרֵץ
וּמִיִּיר אֶת הָעוֹלָם שֶׁל כָּלָנוּ!

הַאֲתָגֵר שְׁלָנוּ לְמַחַר בְּבוֹקֶר!

בַּפֶּעַם הַבָּאָה שְׁתִּרְאֶה חֵבֵר שְׂמִצְלִיחַ בְּמִשְׁהוֹ יָפָה...
נִסֶּה לְהוֹצִיא אֶת הָאוֹר שְׁלֶךְ הַחוּצָה.

חֵיף אֵלָיו חֵיּוֹף גָּדוֹל, וְאָמַר לוֹ מְכַל הַלֵּב:

**כָּל הַכָּבוֹד אָחִי!
אֲנִי אֲנִי מִמֶּשׁ שְׂמִיחַ, יֵטֵד!**